

A SZK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK IRODALMI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI

A SzK(b)P Központi Bizottságának alább közölt határozatai a szovjet irodalom fejlődésének három korszakos mozzanatát mutatják be.

Az 1925. június 18-i párthatározat adta meg a döntő lökést a szovjet irodalom nagyarányú kibontakozásához. A Nep-korszak ideológiai és kulturális téren bizonyos zavarokat idézett elő, egyúttal alkalmat adott arra, hogy egyes ellenzéki irodalmi irányzatok újból megszólaljanak. Mindez megengedhetetlen volt a társadalmi fejlődésnek abban a szakaszában, amikor a munkásosztály már szilárdan kezében tartotta a hatalmat s a marxista-leninista ideológia már a tudomány több területén diadalt aratott. Ki kellett tűzni a célt: a munkásosztálynak a szépirodalom területén is végre kell hajtania a kulturális forradalmat: a proletáriróknak magukhoz kell ragadniok a hegemoniát. Ugyanakkor pedig tisztázni kellett a proletárirók viszonyát a parasztrókokhoz és az ú. n. útítársakhoz.

A másodiknak közölt párthatározat (1932. április 23.) már a közben eltelt hét esztendő hatalmas fejlődését tükrözteti. A szovjet irodalom egyre fokozódó kibontakozását zavarta a zárt, egymástól elkülönülő irodalmi szervezetek fennállása. Nemcsak a keretek váltak szűkké, hanem gátlóan hatott az a szektáriánus szellem is, amely az egyes írócsoportokat eltöltötte. Szükségessé vált egységes író- és művész-szövetségek megalakítása, s ezek irányvonalát jelölte ki a szóbanforgó párthatározat.

A harmadik párthatározat már a nagy Honvédő Háború után kelt. A győzelem utáni éveket használta ki néhány megtévelyedett szovjet író arra, hogy a burzsoá Nyugat előtt meghódolva, a dekadens polgári irányzatokkal újból kísérletezzen. Ugyanakkor két leningrádi folyóirat szerkesztőse is hibákat követelt el. Így komolyan felmerült annak szüksége, hogy az irodalom pártyszerűségét a felmerült konkrét esettel kapcsolatban energikusan biztosítsák.

I.

A Párt irodalompolitikájáról

Az OK(b)P Központi Bizottságának 1925. június 18-i határozata

1. A tömegek anyagi jólétének emelkedése, gondolkozásuk megváltoztatása, amelyet a forradalom okozott, aktivitásuk erősödése s látóköriük hatalmas kiszélesedése stb. az utóbbi időben a kulturális igények és követelmények hatalmas megnövekedését hozta magával. Ilymódon a kulturális forradalomnak a szakaszába léptünk, amely a kommunista társadalom felé való további haladás feltétele.

2. Ennek a hatalmasarányú kulturális növekedésnek egyik része az új irodalom fejlődése — elsősorban a proletár- és parasztirodalomé,

kezdve csírában meglévő, de mégis rendkívül széles kört felölelő formáitól (munkáslevelezők, falusi levelezők, faliújságok, stb.) egészen az ideológiailag tudatos irodalmi termékekig.

3. Másrészt a társadalmi élet *irodalmi* felszínén is szükségképpen tükröződnie kell a gazdasági folyamat bonyolultságának és annak, hogy az ellentétes, sőt egymással egyenesen ellenségesen szembenálló gazdasági formák egyidejűen fejlődnek, hogy ezen fejlődés következtében új burzsoázia születik és erősödik meg s hogy a régi értelmiség és az új értelmiség egy része, bár kezdetben nem mindig tudatosan, de elkerülhetetlenül közeledik ehhez a burzsoáziához; és hogy a társadalom mélyéből állandóan folyamatban van ezen burzsoázia mindig újabb ideológiai ügynökeinek mintegy vegyi kiválasztódása.

4. Tehát, ahogyan nálunk nem szűnik meg az osztályharc általában, ugyanúgy nem szűnik meg az irodalom frontján sem. Az osztálytársadalomban nincs és nem is lehet semleges művészet, noha általában a művészetnek és különösképpen az irodalomnak osztályjellege hasonlíthatatlanul sokrétűbb formákban fejeződik ki, mint pl. a politikáé.

5. Teljesen helytelen volna azonban szem elől téveszteni társadalmi életünk alapvető tényét, nevezetesen azt a tényt, hogy a hatalmat a munkásosztály megszerezte és hogy az országban proletárdiktatúra van.

A hatalom birtokbavétele előtt a proletariátus pártja osztályharcot folytatott és az egész társadalmi rend megváltoztatására vette az irányt, a proletárdiktatúra korszakában azonban a proletariátus pártja számára az a kérdés, hogyan haladjon együtt a parasztsággal és hogyan alakítsa azt át fokozatosan; hogyan oldjon meg bizonyos együttműködést a burzsoáziával és hogyan szorítsa azt ki fokozatosan, hogyan állítsa a forradalom szolgálatába a műszaki és egyéb értelmiséget és hogyan hódítsa el ideológiailag a burzsoázia oldala mellől.

Igy az osztályharc ugyan nem szűnik meg, de formát változtat, mivel a proletariátus a hatalom birtokbavételéig egy adott társadalom megsemmisítésére törekszik, diktatúrája ideje alatt pedig a „békés szervező munkát“ helyezi előtérbe.

6. A proletariátusnak, a mellett, hogy megőrzi, megszilárdítja és állandóan kiszélesíti a vezetést, el kell foglalnia az ideológiai front új szakaszainak egész során is a megfelelő pozíciót. A dialektikus materializmus behatolása teljesen új területekre (biológiába, lélektanba, általában a természettudományokba) már megkezdődött. *Ugyanígy előbb vagy utóbb meg kell történnie a pozíciók elfoglalásának a szépirodalom területén is.*

7. Ne feledkezzünk meg azonban arról, hogy ez a feladat — hasonlíthatatlanul bonyolultabb, mint a proletariátus által megoldott más feladatok. A munkásosztály ugyanis már a kapitalista társadalom keretei között is előkészülhetett a győztes forradalomra, kinevelhette a harcosok és vezetők kádereit és kidolgozhatta a politikai harc nagyszerű ideológiai fegyverét. Nem dolgozhatta ki azonban sem a természettudomány, sem a technika kérdéseit és mint kulturális téren elnyomott osztály ugyancsak nem alakíthatta ki saját szépirodalmát, saját művészeti formáját, saját stílusát. A proletariátus ugyan már most biztosan meg tudja ítélni bármely irodalmi alkotás társadalmi.

politikai tartalmát, de a művészi formára vonatkozó összes kérdésekre még nem tud ilyen határozott válaszokat adni.

8. Fenti szempontoknak kell meghatározniok a proletariátus vezető pártjának irodalompolitikáját. Ide a következő kérdések tartoznak elsősorban: a proletárirók, a parasztírók, az ú. n. „útitársak“ és mások kölcsönös viszonya: a párt politikája a proletárirókkal kapcsolatban; a kritika kérdései; a művészi alkotások stílusának és formájának, valamint az új művészi formák kidolgozásának módszerei; végül szervezeti kérdések.

9. A társadalmi osztályszempontból, illetve társadalmi rétegződés szempontjából különböző csoportokhoz tartozó írók egymáshoz való viszonyát általános politikai vonalunk határozza meg. Tekintetbe kell itt venni azonban azt, hogy az irodalom területén a vezetés a munkásosztály egészségét illeti meg, összes anyagi és ideológiai erőforrásaival. A hegemonia még nincs a proletárirók kezében és a pártnak segítenie kell ezeket az írókat abban, hogy *megszerezzék a hegemoniához való történelmi jogot*. A parasztírókat baráti támogatásban és feltétlen segítségben kell részesítenünk. Az a feladatunk, hogy az ő növekvő kádereiket a proletár ideológia vágányára állítsuk át, de *semmiképpen sem úgy, hogy alkotásaikból kiszorítsuk a paraszti irodalmi és művészi alakokat, mert ezek elengedhetetlen feltételei a parasztságra gyakorolt befolyásnak*.

10. Az „útitársakkal“ kapcsolatban feltétlenül tekintetbe kell venni: 1. differenciáltságukat, 2. hogy közülük sokan igen jó „szakemberek“ az irodalmi technika terén, 3. azt a tényt, hogy az írók e rétege ingadozik. Legyen itt az általános irányvonal a tapintatos és kíméletes magatartás, t. i. olyan magatartás irányukban, amely biztosítja a kommunista ideológiához való mielőbbi átállásuk felételeit. Rostáljuk ki a proletárellenes és forradalomellenes elemeket (amelyek száma ma teljesen jelentéktelen). A pártnak, miközben küzd a „szmenovechovista“-színezetű¹ „útitársak“ egy részében kialakuló új burzsoá ideológia ellen, türelmes magatartást kell tanúsítani az átmeneti ideológiai formákkal szemben és türelmesen segítenie kell ezeket a szükségszerűen sokszerű formákat abban, hogy felszívódjanak a kommunizmus kulturális erejével való mind szorosabb bajtársi együttműködés során.

11. A proletárirókkal kapcsolatban a párt álláspontja: fejlődésükben mindenképpen segíti és mindenképpen támogatja őket és szervezeteiket. A pártnak minden eszközzel meg kell akadályoznia, hogy soraikban felüsse fejét a pártgög, amely a legrombolóbb jelenség. A párt bennük látja a szovjet irodalom jövő eszmei vezetőit, éppen azért mindenképpen küzdenie kell olyan beállítottság ellen, mely a régi kulturális örökséget, valamint a művészi stílus mestereit könnyelműen és lenézően kezeli. Ugyanígy el kell ítélni azt az álláspontot, amely nem értékeli eléggé a proletár írók eszmei hegemoniájáért folytatott harc fontosságát. A behódolás ellen egyrészt, a pártgög ellen másrészt — ez legyen a párt jelszava. A pártnak küzdenie kell a tisztán

¹ A „szmenovechovecek“ azok az orosz fehér emigránsok (főleg értelmiségiek), akik a NEP-et a kapitalista társadalmi rend visszaállításához vezető útnak tekintették és ennek következtében hajlottak a szovjet hatalom elismerésére.

üvegházi „proletár“ irodalom kísérletei ellen is; a jelenségeket egész sokrétű bonyolultságukban kell felölelni: nem szabad bezárkózni egy üzem falai közé; nem céhirodalmat kell teremteni, hanem egy harcoss, nagy osztály irodalmát, amely a parasztk milliót is vezet, — ilyenek legyenek a proletár irodalom tartalmi keretei.

12. Fentiek általában és egészben véve meghatározzák a *kritika* feladatait. Ez a párt egyik legfontosabb nevelőeszköze. A kommunista kritika feladata, hogy pillanatra se adva fel a kommunizmus álláspontját, tapodtat se engedve a proletár ideológiából, felfedje a különböző irodalmi alkotások objektív osztályértelmét, kíméletlen harcot folytasson az irodalom területén az ellenforradalmi megnyilvánulások ellen, leleplezze a szmenovechovista liberalizmust stb. és ugyanakkor a legnagyobb óvatosságot, tapintatot és a türelmet tanúsítsa minden olyan irodalmi középhéreg iránt, amely együtt tud haladni a proletariátussal és együtt is fog vele haladni. A kommunista kritika küszöbölje ki az irodalomból a vezényszót. Ennek a kritikának csak akkor lesz valódi nevelő jelentősége, ha eszmei fölényben van. A marxista kritikának a leghatározottabban mellőznie kell a nagyképű, félművelt és öntelt pártgógót, a marxista kritikának jelszava a tanulás legyen és saját területén szálljon szembe minden irodalmi selejttel és minden alaptalan önkényeskedéssel.

13. A párt, helyesen felismerve az irodalmi irányok társadalmi osztálytartalmát, az *irodalmi forma területén* semmiképpen sem kötheti le magát *egy* irány mellett. A párt az irodalom egészét irányítja s éppoly kevésbé támogathatja az irodalom *egy* frakcióját (ezeket a frakciókat a forma és a stílus különböző felfogása alapján osztályozza), amint hogy a család formájára vonatkozó kérdéseket sem döntheti el határozatokkal, noha az új életforma kiépítését egészben véve kétségtelenül irányítja és irányítania kell. Minden jel arra mutat, hogy a korszaknak megfelelő stílust meg fogják teremteni, de más módszerekkel fogják megteremteni és a kérdés még nem érett meg az eldöntésre. El kell vetni minden olyan kísérletet, amely arra irányul, hogy a kulturális fejlődés adott szakaszában a pártot ilyen irányban lekösse.

14. Éppen ezért a pártnak a szóbanforgó terület különböző csoportjainak és áramlatainak szabad versenye mellett kell állást foglalnia. A kérdés minden más megoldása formális és bürokratikus álmegoldás volna. Ugyanígy megengedhetetlen, hogy egy rendelet vagy párthatározat a könyvkiadás terén *legalizált monopóliumot* adjon bármely csoportnak vagy irodalmi szervezetnek. A párt anyagilag és erkölcsileg támogatja a proletár és proletár-paraszti irodalmat, segítséget nyújt az „újtársaknak“ stb., azonban monopóliumot egy csoportnak, még az eszmei tartalmára nézve valóban proletár csoportnak sem adhat: ez elsősorban a proletár irodalom tönkretevését jelentené.

15. Irodalmi ügyekben a pártnak minden vonalon ki kell irtani az önkényes és illetéktelen adminisztratív beavatkozási kísérleteket, a sajtóügyekkel foglalkozó intézményeknél a pártnak ügyelnie kell a gondos személyi kiválasztásra, hogy biztosítsa irodalmunk valóban helyes, hasznos, tapintatos irányítását.

16. A pártnak a szépirodalom terén működő írók figyelmét fel kell hívnia arra, hogy feltétlenül szükséges a kritikusok és írók funkció-

jának helyes elhatárolása. Utóbbiak munkájának súlypontja feltétlenül helyeződjk át a szó szoros értelmében vett irodalmi munkára, s használják fel ennél a munkánál a korunk adta óriási anyagot. Feltétlenül szükség van arra, hogy fokozott figyelemmel forduljunk a Szovjetunió számos köztársasága és területei nemzeti irodalmainak fejlődése felé.

A pártnak hangsúlyozni kell olyan szépirodalom megteremtésének a szükségességét, amely valóban a tömegekhez, a munkás és paraszt olvasókhoz szól; bátrabban és határozottabban kell szakítanunk az úri előítéletekkel az irodalomban és a régi mesterségbeli tudás minden technikai eredményét felhasználva, a *milliók tömegei* számára érthető, sajátos formát kell kidolgozni.

Csak akkor tudja a szovjet irodalom és jövő proletár élcsapata elvégezni kulturális-történelmi küldetését, ha ezt a nagy feladatot megoldja.

II.

Az irodalmi és művészi szervezetek átszervezéséről

A SzK(b)P Központi Bizottsága 1932. április 23-i határozata

A Központi Bizottság megállapítja, hogy az utóbbi évek során a szocialista építés jelentékeny eredményeinek következtében az irodalom és művészet terén nagy mennyiségi, valamint minőségi fejlődés következett be.

Néhány évvel ezelőtt, amikor az irodalomban még érezhető volt a NEP első éveiben különösen megerősödött idegen elemek jelentős befolyása, és amikor a proletáriradalom káderei még gyengék voltak, — a párt minden eszközzel támogatta az irodalom és művészet terén speciális proletár szervezetek megalakítását és megerősödését, abból a célból, hogy a proletár írók és művészek pozícióját erősítse.

Jelenleg, amikor már a proletár irodalom és művészet káderei ki-nevelődtek, az üzemekből, gyárakból, kolhozokból új írók és művészek kerültek ki, a jelenlegi proletár irodalmi és művészeti szervezetek (a Proletár Írócsoportok Országos Egyesülete, a Proletár Írók Orosz Egyesülete; a Proletár Zenészek Orosz Egyesülete, stb.) keretei már túlságosan szűkek és akadályozzák a művészi alkotás komoly lendületét. Ez a körülmény azt a veszélyt rejti magában, hogy ezek a szervezetek a szovjet íróknak és művészeknek a szocialista építés feladataira való mozgósításának szerveiből olyan szervekké válnak, melyek az egyesületi elzárkózást kultiválják és a jelenkor politikai feladataitól és a szocialista építéssel magukat azonosító írók és művészek csoportjaitól elszakadnak.

Ebből következik, hogy szükségszerűen át kell szerveznünk az irodalmi és művészeti szervezeteket és munkájuk alapjait ki kell szélesítenünk.

A SzK(b)P ennek alapján a következő határozatot hozza:

1. Feloszlátandók a proletár írók egyesületei. (A Proletár Írócsoportok Országos Egyesülete; A Proletár Írók Orosz Egyesülete.)

2. Egyesíteni kell az összes írókat, akik a szovjet hatalom alapján állnak és akik a szocialista építésben résztvenni igyekeznek, egy kommunista frakcióval bíró egységes Szovjet Írószövetségben.

3. Megfelelően át kell szervezni a többi művészszervezetet is.

4. A szervezési osztályt meg kell bízni, hogy dolgozza ki azokat az intézkedéseket, melyek ezen határozat gyakorlati végrehajtásához szükségesek.

III.

A „Csillag“ és a „Leningrád“ folyóiratokról

A SzK(b)P Központi Bizottságának 1946. augusztus 14-i határozata

A SzK(b)P Központi Bizottsága megállapítja, hogy a Leningrád-ban megjelenő „Csillag“ és „Leningrád“ irodalmi és művészeti folyóiratok irányítása egyáltalán nem kielégítő.

Az utóbbi időben a „Csillag“ folyóiratban szovjet írók jelentős és sikerült alkotásai mellett számos eszmei tartalom nélküli, ideológiai szempontból káros mű jelent meg. A „Csillag“-nak nagy hibája, hogy irodalmi szócikéket rendelkezésére bocsátotta Zoscenkónak, akinek művei a szovjet irodalomtól idegenek. A „Csillag“ szerkesztősége előtt ismeretes, hogy Zoscenko régen specializálta magát üres, tartalmatlan és sekélyes írásokra, rothadt, eszmei tartalom nélküli laposságok és apolitikus magatartás hirdetésére, amivel az a célja, hogy ifjúságunkat megzavarja és öntudatát megmérgezze. Zoscenko legutóbb megjelent elbeszélése: „Egy majom kalandjai“ (Csillag 1946. évi 5–6. szám) a szovjet életforma és a szovjet emberek lapos szatírája. Zoscenko a szovjet rend és a szovjet emberek visszataszító karikatúráját rajzolja meg, rágalmazó módon primitíveknek, alacsony műveltségűeknek, ostobáknak mutatja be a szovjet embereket, nyárs-polgári erkölccsel és ízléssel. Zoscenko rosszindulatúan és gonoszul ábrázolja a szovjet valóságot és írásait szovjetellenes kirohanásokkal tűzdeli meg.

Annál inkább megengedhetetlen, hogy a Csillag hasábjait az irodalom olyan lapos művelői és söpredéke rendelkezésére bocsássák, mint amilyen Zoscenko, mivel a Csillag szerkesztősége jól ismeri Zoscenkót és méltatlan viselkedését a háború alatt, amikor Zoscenko sem támogatta a szovjet népet a német banditák elleni küzdelmében, hanem olyan undorító írást adott ki, mint a „Napfelkelte előtt“, amelynek értékelését Zoscenko egész irodalmi „alkotásának“ értékelésével együtt a „Bolsevik“ hasábjain olvashattuk.

A „Csillag“ című lap mindenképpen népszerűsíti Ahmatova író nő műveit is, akinek irodalmi és társadalmi-politikai arcképét már réges-régen ismeri a szovjet közönség. Ahmatova tipikus képviselője a népüktől idegen, üres, tartalmatlan költészetnek. Költeményeit a pesszimizmus és a dekadencia szelleme hatja át, ezek a költemények a régi szalónköltészet ízlésének kifejezői, azé a költészeté, amely a burzsoá-arisztokrata esztéticizmus és dekadencia állapotában a „művészet a művészetért“ álláspontján merevedett meg, s amely nem öhajjt

együtthaladni a néppel. Ezért ifjúságunk nevelése szempontjából károsak és nem tűrhetőek el a szovjet irodalomban.

Az a tény, hogy Zoscsenko és Ahmatova aktív szerepet kaptak a folyóiratban, kétségkívül az ideológiai zavar és dezorganizáció csiráit hintette el a leningrádi írók között. A folyóiratban megjelentek olyan munkák, amelyek a mai nyugati polgári kultúra előtt hajbókolva, a szovjet emberektől távoleső szellemet kultiválnak. Olyan művek jelentek meg, amelyeket pesszimizmus, életúntság, az életben való csalódottság jellemez (Szadofjev és Komisszárova versei az 1946. évi 1. számban stb.). Ezeknek a műveknek a közlésével a szerkesztőség még fokozta hibáit és még jobban lesüllyesztette a lap eszmei színvonalát.

A szerkesztőség tehát lehetővé tette eszmei vonatkozásban idegen alkotásoknak a lapba való behatolását, s ezzel lecsökkentette a közölt irodalmi anyag művészi színvonalával szemben támasztott követelményeket is. A lapban mind több művészileg jelentéktelen elbeszélés és darab jelent meg. (Jágfeld „Az idő útja“, Stein „Hattyúk tava“ stb.) A publikált anyag ilyen helytelen kiválasztása a lap művészi színvonalának lesüllyedéséhez vezetett.

A Központi Bizottság megállapítja, hogy különösen rossz a „Leningrád“ c. folyóirat irányítása. Ennek hasábjain állandóan megjelentek Zoscsenko aljas rágalmai, Ahmatova üres és apolitikus versei. Mind a Csillag, mind pedig a Leningrád szerkesztősége igen nagy hibákat követtek el, amikor egész sor olyan művet közöltek, amelyek behódolnak mindennek, ami külföldi. A lap számos hibás művet közölt (Varsavszkij és Reszt „Egy eset Berlin fölött“, Szlonyimszkij „Őrség“). Hazin „Anyegin visszatérése“ c. versében az irodalmi paródia leple alatt megrágalmazza a mai Leningrádot. A Leningrád c. lapban főképpen tartalmatlan, alacsony színvonalú irodalmi anyag jelenik meg.

Hogyan történhetett meg, hogy a Csillag és Leningrád c. lapok, amelyek Leningrádban jelennek meg, abban a hősi városban, amelynek haladó, forradalmi hagyományai vannak, abban a városban, amely mindig a haladó eszmék és haladó kultúra gócpontja volt, megengedték, hogy a lapokba a szovjet irodalomtól idegen, eszmei tartalom nélküli és apolitikus művek szivárognak be?

Mi a jelentősége a Csillag és a Leningrád szerkesztősége által elkövetett hibáknak?

A lapok főmunkatársai, elsősorban Szajanov és Liharev szerkesztő elvtársak, megfeledkeztek a leninizmus azon tételéről, hogy lapjaink, akár tudományos, akár művészeti orgánumok, nem lehetnek apolitikusak. Elfeledkeztek arról, hogy sajtónk a szovjet állam hatalmas fegyvere a szovjet emberek és kivált az ifjúság nevelésének munkájában; éppen ezért szükséges, hogy a szovjet rendszer létalapja — tehát politikája — irányítsa ezeket a lapokat. A szovjet társadalom nem tűrheti, hogy az ifjúságot a szovjet politika iránti közömbösség szellemében, a nemtörődömség és eszmenélküliség szellemében neveljék.

A szovjet irodalomnak, a világ leghaladóbb irodalmának ereje abban rejlik, hogy nincsenek és nem is lehetnek más érdekei, mint a nép érdekei, az állam érdekei. A szovjet irodalomnak az a feladata, hogy segítse az államot az ifjúság helyes nevelésében, hogy kielégítse az ifjúság igényeit, hogy olyan új nemzedéket neveljen, amely bátor,

bizik saját ügyében, nem fél az akadályoktól és kész arra, hogy minden akadályt leküzdjön.

Éppen ezért az eszmenélküliség, apolitikusság, a „művészet a művészetért“ elvének hirdetése idegen a szovjet irodalomtól, árt a szovjet nép és az állam érdekeinek és nem kaphat teret lapjainkban.

A „Csillag“ és a „Leningrád“ vezetői ideológiai hiányának következménye az is, hogy az írókhoz való viszonyukban nem a szovjet emberek helyes nevelésének és az írók működése politikai irányításának érdekei vezették őket, hanem személyes érdekek, személyes barátságok. A baráti kapcsolatok elromlásától féltek és eltompult kritikai érzékük. Félték attól, hogy megbántják barátaikat és ezért hozzájárultak nyilvánvalóan értéktelen művek megjelenéséhez. Az ilyenfajta liberalizmus, amikor a nép és az állam érdekei, ifjúságunk helyes nevelésének érdekei esnek áldozatul a baráti kapcsolatoknak és amikor a kritika el van nyomva, azt eredményezi, hogy az írók nem fejlődnek, elvesztik felelősségtudatukat a néppel, az állammal, a párttal szemben, nem törekszenek arra, hogy tökéletesedjenek.

Mindebből nyilvánvaló, hogy a „Csillag“ és „Leningrád“ folyóiratok szerkesztősei nem feleltek meg a rájuk rótt feladatoknak és komoly politikai hibákat követtek el a lapok irányításában.

A Központi Bizottság megállapítja, hogy a Szovjet Írószövetség vezetősége és különösképpen elnöke, Tyihonov elvtárs semmiféle intézkedést nem tettek a „Csillag“ és „Leningrád“ c. lapok megjavítására és nemcsak hogy nem küzdöttek Zosczenko és Ahmatova és a velük egyívású nem-szovjet íróknak a szovjet irodalomra gyakorolt befolyása ellen, de túrték, hogy a szovjet irodalomtól idegen irányzatok és erkölcsi felfogás behatoljon ezekbe a folyóiratokba.

A SzK(b)P leningrádi városi bizottsága nem vette észre a folyóiratok által elkövetett óriási hibákat, nem vett részt a folyóiratok irányításában és lehetővé tette, hogy a szovjet irodalomtól idegen írók, mint Zosczenko és Ahmatova, vezető szerepet kapjanak a folyóiratban. Mi több, noha a leningrádi városi bizottság (Kapusztyin és Sirokov elvtársak) ismerte a pártnak Zosczenkóhoz és „művéhez“ való viszonyát és noha ehhez joga nem volt, f. é. június 26-i határozatával jóváhagyta a „Csillag“ c. folyóirat szerkesztőbizottságának új összetételét, amelynek Zosczenko is tagja volt. Ezzel a leningrádi városi bizottság durva politikai hibát követett el. A „Leningradzkaja Pravda“ hibát követett el, amikor f. évi július 6-i számában közölte Jurij German Zosczenko művéről írt gyanús, dicsőítő cikkét.

A SzK(b)P Központi Bizottságának propagandaosztálya nem biztosította a leningrádi lapok megfelelő ellenőrzését.

A SzK(b)P Központi Bizottsága elrendeli, hogy:

1. kötelezni kell a „Csillag“ c. folyóirat szerkesztőségét, a Szovjet Írószövetség vezetőségét és a SzK(b)P Központi Bizottsága propagandaosztályát arra, hogy megtegyék az intézkedéseket a folyóiratnak a jelen határozatban megjelölt hibái feltétlen kiküszöbölésére, hogy megjavítsák a lap vonalát és biztosítsák a lap magas eszmei és művészi színvonalát, beszüntetve Zosczenko, Ahmatova és hozzájuk hasonlók műveinek közlését.

2. Tekintettel arra, hogy két irodalmi és művészeti folyóirat kiadására jelenleg Leningrádban nincsenek meg a szükséges feltételek, meg kell szüntetni a „Leningrád“ c. folyóirat megjelenését és Leningrád íróit a „Csillag“ c. folyóirat köré kell tömöríteni.

3. Abból a célból, hogy a „Csillag“ c. folyóirat színvonala jelentősen emelkedjék, a folyóiratnak legyen egy főszerkesztője, aki mellett szerkesztőbizottság működik. Le kell szegezni, hogy a folyóirat főszerkesztője teljes mértékben felelős a folyóirat eszmei és politikai irányáért és a megjelenő művek színvonalaért.

A „Csillag“ c. folyóirat főszerkesztőjének Jegolin A. M. elvtársat kell kijelölni, aki e mellett a SzK(b)P Központi Bizottsága propagandaosztályának helyettes vezetői tisztét is megtartja.